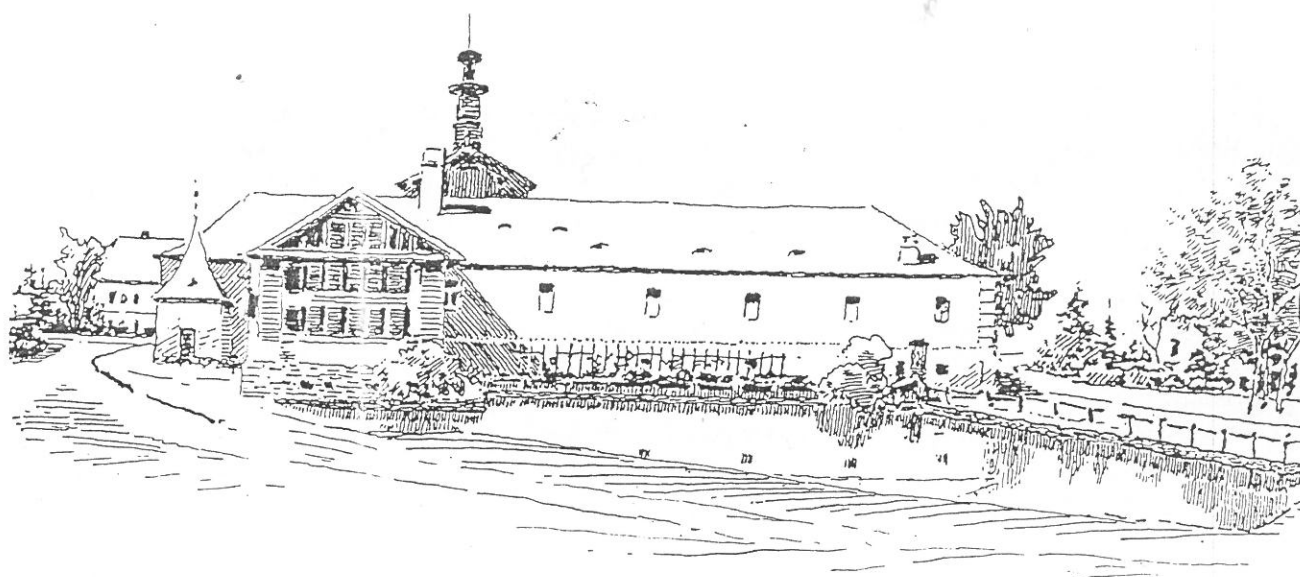

CÍTOLIBSKÝ ZPRAVODAJ

3 / 1999

IV. ročník

OBECNÍ ÚŘAD INFORMUJE

⊙ 7.7. Obecní rada projednala nabídku p.Taraby na odprodej zařízení vybudovaného na zámecké zahradě. Požadoval 30.000,- Kč. Nabídka nebyla přijata především proto, že podmínky pro provozování stanovené při kolaudaci neumožňují organizovat taneční zábavy déle než do 21 hodin.

⊙ 21.7. Byla projednána žádost p. Plecháče o přemístění stožáru veřejného osvětlení v ulici Máchova. Žádosti bylo vyhověno s tím, že p. Plecháč uhradí náklady spojené s tímto zásahem.

⊙ 21.7. Obecní úřad zakoupil mechanický postřikovač pro potřebu pracovníků zaměstnaných na veřejně prospěšných pracích na likvidaci plevelů.

⊙ 11.8. Obecní úřad obdržel nabídku na odkoupení akcií SČP a SČE f. Wintersball a Meag. Nabídka zněla na 3.000,- Kč za 1 akcii SČE a 5.000,- Kč za 1 akcii SČP. V měsíci srpnu byly postupně nabízeny různé ceny za akcie a docházely další nabídky. 31.8. byla podepsána smlouva o prodeji akcií SČP s COMERC BANK AG. Akcie byly prodány za 6.350,- Kč za 1 kus což při počtu 274 ks činilo celkem 1.739.900,- Kč. Akcie SČE byly prodány 13.9. za 3.500,- Kč za jednu akcii. Těchto akcií vlastnila obec 865 a byly prodány za celkovou cenu 3.027.500,- Kč. Celkem 4.767.400,- Kč.

⊙ 11.8. Obec obdržela z Ministerstva životního prostředí finanční prostředky na stavbu přečerpání odpadních vod ČOV. Pro letošní rok činí dotace 700.000,- Kč a na rok 2000 852.000,- Kč. S ohledem na to, že celkové náklady na uvedenou akci činí 3.450.000,- Kč požádali jsme SVS o spoluúčast na financování. 27.8. se na Obecní úřad dostavil zástupce SVS p. Jiří Pleticha a potvrdil spolufinancování v celkové výši 1.911.000,- Kč. Přečerpání odpadních vod je tedy finančně zajištěno. Stavba bude zahájena v letošním roce v listopadu a ukončena v dubnu příštího roku.

⊙ 25.8. Po zkušenostech z úklidu bažantnice se ukázalo jako nutnost zakoupit ještě jeden křovinořez, aby práce v bažantnici bylo možno dokončit v letošním roce.

⊙ Na Obecní úřad se dostal majitel objektu bývalé statkové kuchyně a seznámil nás s podnikatelským záměrem na zřízení galvanovny v uvedeném objektu. Jedná se o chromování, niklování a cadmiování. V tomto provozu by mělo být zaměstnáno cca 15 pracovníků.

⊙ Ing. Vohánka odkoupil parcelu 123/1 a požádal obec o odstranění betonových základů autobusové zastávky a části chodníku, které na tomto pozemku byly umístěny.

⊙ Na červnovém zasedání Obecního zastupitelstva jsem konstatoval, že Úřad práce nevyhověl žádosti o poskytnutí pěti pracovníků na veřejně prospěšné práce. Jak většina z Vás postřehla tito pracovníci nastoupili do práce 1.7.1999. Jejich činnost byla zhruba tato:

1. uzavřen vjezd do bažantnice z chlumčanské silnice
2. pro umožnění vjezdu kombajnu byl odvezen mostek z panelové cesty
3. přestěhována autobusová čekárna
4. provedena úprava chodníku a demontáž základů autobusové čekárny pozemku 123
5. úklid nepořádku na hřbitově v okolí márnice
6. úklid a vysekání náletových porostů na nádvoří zámku
7. bylo doplněno dopravní značení v obci
8. vyměněna zadní branka na hřbitov
9. provedení výkopu pro veřejné osvětlení v ulici Máchova
10. odplevelení dvora Obecního úřadu
11. úklid a posekání plevelů na levém břehu kanalizační stoky
12. odplevelení a úklid značné části bažantnice

Václav Karban, starosta obce

Z činnosti Sboru dobrovolných hasičů v Cítolibečh

Od začátku letošního roku do konce srpna téhož roku naše jednotka vyjela na zálohu Požární stanice v Lounech, když musela jednotka Hasičského záchranného sboru okresu vyjet na vzdálenější místa k různým událostem celkem 28krát.

Jednotka SHD Cítoliby také vyjížděla přímo ke 12 požárům např. rodinných domků, hospodářské usedlosti, k obilí a hořícím kombajnům. Výjimky netvořily ani lesní požáry a travní porosty. Jednotka místního SHD ve třech případech likvidovala náplavy po průtrži mračen, zavážení vody do výměňkové stanice v Lounech apod.

U dopravních nehod jednotka zasahovala dvakrát a to v katastru naší obce. Jednalo se odpojení akumulátoru havarovaných vozidel, aby nedošlo k následnému požáru, k likvidaci vytékajících ropných produktů a následný úklid vozovky.

Jako práce na vodě je pro naši jednotku klasifikováno vyhledávání utonulých nebo pohřešovaných osob. Této činnosti jsme se zúčastnili čtyřikrát.

Osm členů našeho sboru se letos zúčastnilo školení strojníků a velitelů SDH. V závodě LOSTR Louny proběhlo součinnostní cvičení, kterého se zúčastnila celá naše jednotka.

V naší obci se jednotka podílí na různých akcích jak kulturních, tak i pomáhá svými technickými i fyzickými silami.

V polovině září proběhla v pohraničním městečku Vejprty v Krušných Horách Mezinárodní soutěž mladých hasičů. Na start přijelo osm českých a čtyři německá pětičlenná družstva, která soutěžila ve střelbě ze vzduchovky, v základech topografie, uzlování, překonávání překážky na vodorovném laně, zdravotvědě a požární ochraně. Jako nejlepší se ztrátou pouhých 26 bodů zvítězilo družstvo z Cítolib (tzv. cítolibští koně): Miroslav Jindřich, Stanislav Roubal, Vít Varmuža, Josef Minařík, Michal Gretz. Pohár a ceny převzali výherci z rukou starosty Vejprty Václava Netolického.

Blahopřejeme.

Cítoliby (Louny) - torzo zámecké zahrady.

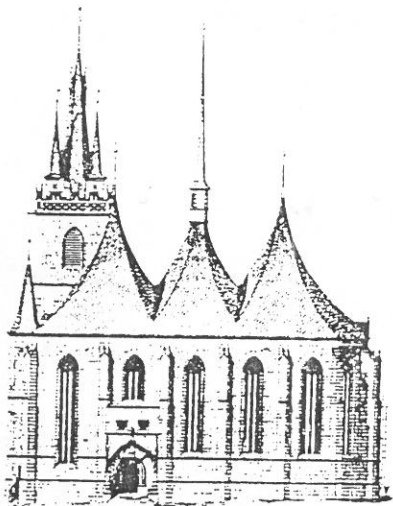
Barokní terasová zahrada založená okolo roku 1720, patrně Pachtý z Rájova, v návaznosti na starší formování zahrady v 80. letech 17. století, na němž se podílel Jan Tulipán. Utváření zahrady souviselo se stavebním vývojem zámku, starší fáze pak s rozšířením a přestavbou zámku v roce 1717. Z jistých indicíí lze usuzovat, že na ztvárnění zahrady okolo roku 1720 se poílel František Maxmilián Kaňka a že kvalitní sochařská výzdoba z let 1718-19 pochází z dílny Matyáše Bernarda Brauna. Za počátek postupné degradace zahrady je pokládána náhrada slohově příslušné rostlinné výbavy užitkovým ovocným sadem. Realizovali ji pozdější majitelé Schwarzenberkové, kteří postupně znehodnocování cítolibské zahrady završili odvozem hodnotné sochařské výzdoby do svého zámeckého sídla Neuwaldegg v Rakousku roku 1908. V současné situaci lze identifikovat původní plošný rozsah zahrady a její výškové rozvrstvení, základní prostorové vazby a fragmenty někdejší výbavy. K nim patří boční brána do obory a ohradní zeď, na které jsou z vnitřní (tedy od zámku pohledově exponované) strany patrné zbytky původního architektonického členění, kamenných bust a iluzivní malby. K poznání původního základu mohou přispět nálezy zahradní archeologie.

(Z knihy Zahrady a parky v Čechách, na Moravě a ve Slezku, vydalo nakladatelství Libri v roce 1999.)

Architekt Josef Mocker

V úterý 5. října v 17.00 hodin byla slavnostně zahájena jedna z nejvýznamnějších kulturních událostí letošního roku, výstava *Stavitel katedrál*. Je pořádána pod záštitou prezidenta České republiky a za morální podpory České komise pro UNESCO, potrvá až do 27. 2. 1999.

K výstavě ve Starém královském paláci v Praze vydalo ediční oddělení Správy Pražského hradu publikaci PhDr. Tatány Petrasové *Josef Mocker (1835-1899) - stavitel katedrál*. V pátek 8. října 1999 vyšel v Lidových novinách rozhovor s autorkou publikace, který bych vám ráda zprostředkovala:

LN: Jak jste koncipovali Mockerovu výstavu?

Je to jeho první monografická výstava a hlavním úkolem bylo doplnit obrovskou sbírku plánů z archivu Pražského hradu konkrétními realizacemi. Josef Mocker studoval a krátce působil ve Vídni, chtěli jsme tedy i naznačit, jak pracoval, než se vrátil do Čech. Narazili jsme ale na nepřekonatelné finanční a organizační problémy.

LN: Jak dokázal Josef Mocker navázat na práci a myšlenky Petra Parléře?

V roce 1859 vznikl spolek Jednota pro dostavění hlavního chrámu sv. Víta na hradě Pražském, od roku 1862 měla katedrála prvního novodobého stavitele Josefa Kranneru (1801-1871). Pocházel z rodiny kameníků, novou huť založil po vzoru kamenických hutí. Jeho prvním úkolem nebyla dostavba, ale opravy a zajištění stavby. To byla v 19. století obvyklá činnost, která měla rozsáhlé politické i kulturně historické pozadí. V roce 1867 předložil

Josef Kranner návrh dostavby, v němž použil výtvarné citace z Parléřovy jižní brány, z velkého okna v průčelí a z otevřeného schodiště, využil parléřovské triforium tvořené čtyřmi dekorativně propletenými kružbami. Když byl na místo vedoucího huti povolán v roce 1872 Josef Mocker, musel se s Parléřovskou tvorbou nejdříve sžít. K obtížnému úkolu přistupoval jako člověk vychovaný v určitém typologickém myšlení, věděl, že chrám sv. Víta patří do stejné katedrální tradice jako třeba katedrála v Kolíně nad Rýnem, a podle toho navrhoval dostavbu. Jeho hlavním cílem bylo prosazení dvouvěžového průčelí, které dnes návštěvníci tolik obdivují, když projdou z druhého na třetí nádvoří. Při opravě velké věže se ale Josef Mocker blíže seznámil s prvky, jako je třeba kružba, ocenil jejich nápaditost a vtip, v pozdních návrzích se objevují myšlenky, kterými se Petr Parléř zapsal do dějin architektury.

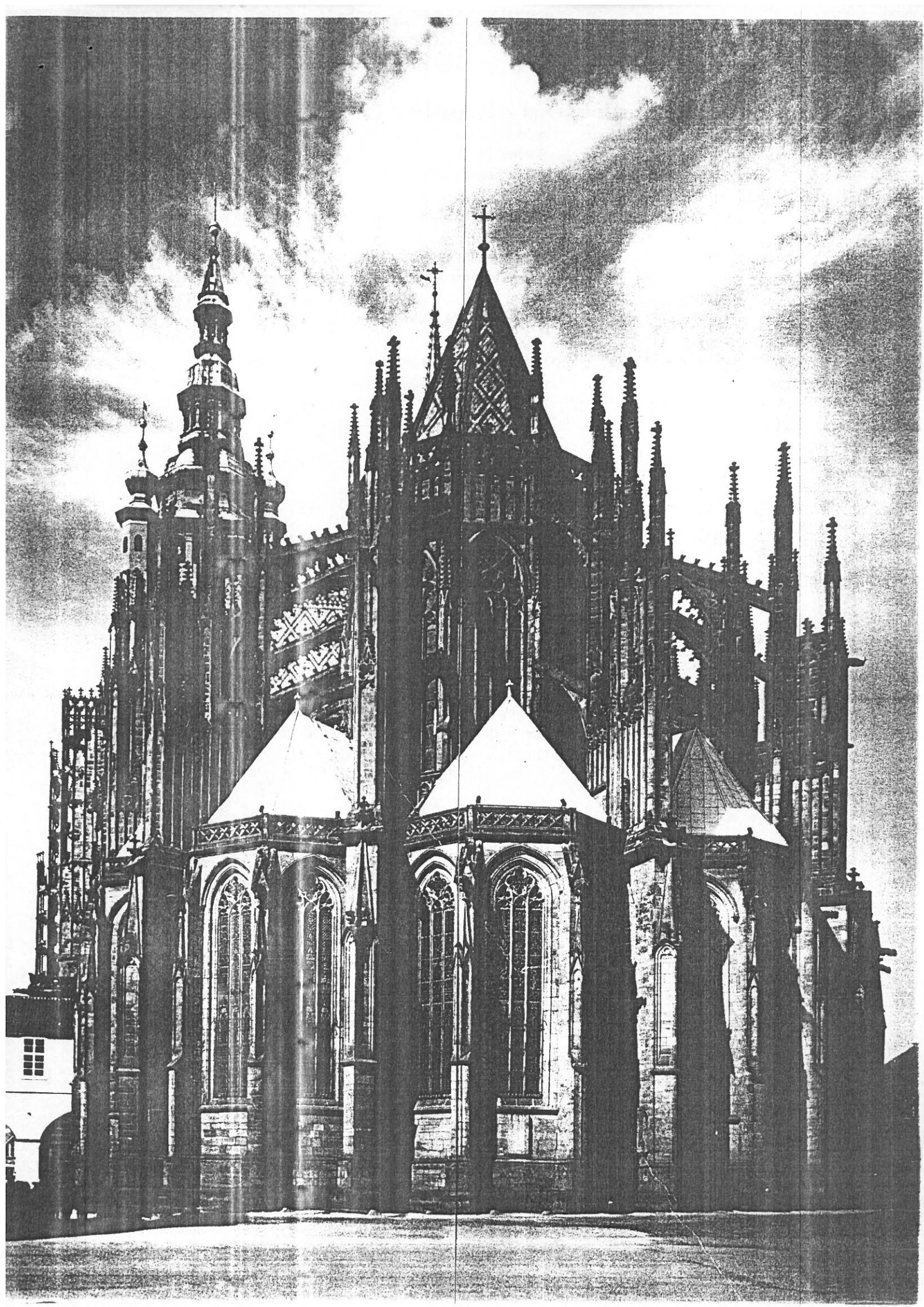
LN: Nebude Mockerova výstava architektonických návrhů divácky nezajímavá?

Problém je, jak představit to, co odborník považuje za důležité, a přitom nepoučovat a nenudit nezavěšeného návštěvníka. Snažila jsem se tedy vybrat takové návrhy, které z odborného hlediska ukazují Mockerův vývoj v technologické řadě, a zároveň jsou divácky vděčné třeba perfekcionalistickým vypracováním detailů (chór chrámu sv. Barbory v Kutné Hoře) nebo barevností (s návrhy vitráží). Kromě dvojrozměrných plánů vystavujeme i trojrozměrná díla, kupř. neogotické tvary a chrliče, kterými se Josef Mocker pokoušel doplnit chybějící části gotické architektury. Technicky zajímavý je např. model kovového krovu nad příčnou lodí, který se osazoval až kolem roku 1900. Přitažlivý je soubor uměleckého řemesla a realizace oltářů, vitráží, svícňů, monstrancí, liturgických textilií.

LN: O Josefu Mockerovi se píše, že byl "člověkem pověstné píle a kontroverzního ohlasu"?

V jeho pozůstalosti je přes 3000 stavebních nákrešů a spousta dobových fotografií, ke každé stavbě připravil kolem stovky plánů. Brzy po Mockerově smrti se ale začalo poukazovat na to, že jeho restaurátorský přístup zastaral, že není možné usilovat o stylovou čistotu. A v roce 1935 významný historik umění Zdeněk Wirth navíc nešťastně prohlásil, volně cituji, že sto let od narození Josefa Mockera není výročí, na které bychom rádi vzpomínali, že je to totiž výročí poplenění gotických stavebních památek.

za LN (pátek 8. října) Jan Hůla

Přečetli jsme z kroniky Cítolib

Rok 1872

Roku 1872 vyplatili jsme roč otu úplně, započalo se platit roku 1852 6. listopadu. Zaplativše úroky v roku 1849.

Voda hučela po lučinách a lid český volal o pomoc. Sbírký se dělaly všady dostatečně a pomoc se poskytovala, zdaž všady, dostatečně říci nemohu.

Červen zlepšil žita. Bouřkou zapálená kůlna na seno ve Volenicích, nato bouřek víc. Sedmého a 9. kroupy s deštěm. Pak pěkné počasí na sena. Sena usušena dost. Velké živnostě měly až přes 30 vozů sena a menší až přes 10.

Červenec počal suchými bouřkami. U Hýra desetkrát do pšanského starého pivovaru uhodilo, hlamosvod na stavení!

Patnáctého počaly žně. Žita dost, pro parna velká pracovalo se v noci. V srpnu pěkné žně na pšenici, řípy ale trpěly mnoho trávou. Sedmadvacátého vyhořel březenský mlýn. Hned mnoho na úhorách, dobytčí nemoc, takzvaná slintavka vypukla a trvala skoro jeden měsíc. Září odbývala se krajinská výstava v Roudnici nad Labem. Chmel se česal a prodával se až za 130 až 150 zl.

Říjen: po delším suchu opět déšť, řípa to potřebovala a ozim.

Listopad: 10. zemřel pan Josef Jindřich, soused a bývalý rychtář zde. 13. padl první sníh, ale pak povětrnost ku práci dost příznivá.

Prvního prosince počala zde noční hlídka. Pivovár se přestavoval a 22. počalo se v něm vařit. Zima byla nestálá.

Zanesl V. Mocker ml.

Rok 1873

Uznali jsme za potřebné vám sdělit, abyste se našeho dědictví, které jsme po našich předcích zdědili a které právě jen od gruntovníků bylo založeno, totiž Kontribučenské kasy.

Tu kasu založili naši předkové obilím a sice každý gruntovník tam dal a měl mít jarní a zimní semena a v čase nedostatku se to obilí půjčovalo pod nádavkem a takto obilí přibývalo, až ho bylo více než všech semen, co přebývalo se prodalo pořád, a tak rostla peněžitá i obilní kasa. Protož hleďte si ji zachovati ve vašich rukou, v největší potřebě máte tu pomoc. Dostanete úroky i kapitál bez rabatu si můžete vypůjčit; udržíte ji když vždycky zvolíte rolníku k té kase, co jsou spolu dědicové spravedlivého muže, který to spravedlivě povědce, nemáme ji dlouho v rukou a už byly zas pokusy, aby nám ji odebraly a zas jako dříve podle libosti hospodařili.

Tak dlouho, dokud se vás žádného nepořádku a neb jiné chyby nedočkají, nemůžou vám vaše jmění odebrat.

V Cítoliby 12.6. 1873 obecní zastupitelstvo:

Václav Lím, starosta

Vincenc Lokaj, obecní radní

Vojtěch Oulický, záložna; Václav Mocker, starosta té záložny

František Jenásek, podílník; Jan David, podílník

V roku 1873 (kronika str. 57)

Z jara bylo tuze příznivé počasí, všechno pěkně stálo, že mnohých obdiváno bylo, ta ukazující se úroda, pak přišly kroupy a poškodily chmele a obilí, někteří byli pojištěni, ale nebylo to hned tak vidět, jak se to potom ukázalo a dokázalo pozdějš, tak na pojištěné plodiny málo dostali.

Pak uhodilo tak velký sucho, že zrní v klasech zůstalo slabý tak, že ta nejpěknější žita, jen půl strycha totiž z jednoho mandele vydaly.

Dne 13. července před půlnoc přišla bouřka a blesk uhodil na třech místech v jednom okamžiku. Jeden ten blesk uhodil do stodoly v čísle 47, poněvač tam byl právě dovezený suchý ligrus a ještě více slámy, tak byla stodola najednou ve ohni a vedle ní stodola ve čísle 76. Shořely obě najednou. Též ten rok s velkým suchem již před i ve žni, a po žni spadlo skoro všechno ovoce, chmele bylo málo, bramboru a řípy též se málo urodilo.

Ve žních přišly kroupy, jenžto se už sklízelo, ale některý obilí ještě stály. Poněvač pracovitý lid žádal od vši práce, (kterou hospodář nemůže sám postihnout na polích) velký plat, totiž od jednoho strychu posekání 3zl. Ale přece jsme museli platit 2 zl 50 kr. a máz piva, a od obyčejné ruční práce se muselo platit jeden zl. a stravu; z té příčiny stálo ještě něco ječmene, ovsy a pšenice, ječmen posekaný na řadách též stojící obilí kroupy vymlátily značně. Pak bylo suchým voráním tolik hrud, že se všim namáháním po zasetím na zimu, špatné obilí vzešlo v těch roztlučených hroudách, poněvač jsme u nás žádnou potřebnou vláhu nedostali a to trvalo až do konce roku.

Rok 1873 (str. 65)

Leden mlhavý nemoce přinášel. Mnoho lidu trpělo na neštovice a mnoho jich také pomřelo - většinou mladí lidé, nemoc ta trvala celý rok.

Únor: Též tak taky mrazy skoro žádné. Mrazík trval tak do deseti hodin a pak bláto. Led se vozil z hor do Postoloprta po dráze.

Březen: 2. mlha a bláto. 7. umřel zde pan Václav Hýra, sládek na odpočinku a nato 18. pan František Mocker c.k. nadporučík a majitel živnosti č. 47. Obá jsou zde pochováni.

Duben: 7. dala se do obecní studny hlavě přispěním pana Vincence Lokaje, radního, nová pumpa na vodu, která sloužila i k pumpování do voznic. Nato ovšem uznána dost pozdě výhoda, jakou poskytuje. 19. bouřka první.

Květen 17. mráz, 19. a 20. bouřky, ale málo deště. 21. opět chladno.

V květnu otevřela se vídeňská výstava. Výstava ve Vídni byla ovšem krásná, ale k našemu blahobytu se zrovna nehodila neb přišla trochu drazí a příjem z ní nebyl takový, jak se očekávalo i mnozí občané zdejší výstavu tu navštívili, an cesta byla za poloviční cenu, ale živobytí bylo ve Vídni náramně drahé. (Např. platil jsem s panem V. Herynkem, stavitelem zde oběd pozůstávající se z polévky, kousek masa a pečeně přes dvě zlaté. Sklenička piva stála 20 krajcarů atd.).

Hnedle po otevření výstavy dostavil se ve Vídni tzv. !Krach na burze!

Totíž klesly veškeré papíry, akcie, všelikých podniků tak neslýchaně, jak byly dříve do výše vyhnány, čímž se stalo, že mnoho lidu bylo přes noc žebráky, kde den před tím slul milionářem. Katastrofa ta podobala se té před sto lety ve Francii neb i zde vše jen chtělo bez práce zbohatnouti a poslouchalo slepě všelijaké darebáky, kteří vezmouce notný zisk, pomáhali nevědoucí lid okrádat. Podniky všeliké se jen rojily, lid použív toho žádal za vše přemrštěnou cenu, necht' řemeslník, tak dělník, tak čeledík, tak například platilo se zde o žita bez vazby 3zl. od posekání a od pšenice 2zl. 40kr. a od ječmene 2zl. Což vše bylo pro hospodáře nemožné a neslýchané. Od sekání lignusu 1zl. 50kr., takže dělník poctivý mohl vydělati snadno denně až i 6 neb 8 zlatých. Ovšem, že to dlouho netrvalo neb hospodáři zdejší koupili sobě žací stroj společně, a tak namnoze tomu předešli, by tak odírání nebyli.

Pátého června bouřka a dvanáctého toho měsíce opět velká bouřka, voda trhala pole a namoklo dost. 23.6 opět bouřka potlouklo v Zeměších a částečně i zde.

Červenec počal pěkným počasím, až z dvanáctého na 13. bouře opět přišla v noci a blesk udeřil do stodoly v čísle 47 a ta také vyhořela. Ještě byla nato neděle, mnoho vad přišlo najevo. Lidé všelici nesmysl mluvili a podobně, an oheň k udušení nebyl. Že pumpa u rybníka byla a pak to, že rybník vyčištěn byl se co dobrá věc uznalo. Ale dříve se muselo dosti krutě v obecním zastopitelstvu bojovat.

13. 6. Praha slavila slavnost vzkřísitele národa, stavíc pomník nesmrtelnému Jungmannovi.

Žně byly obzvláště žtné. Na slámu dost vydatné. Píce bylo prostředně. Ječmene taktéž jen prostředně. Pšenice na slámu ušly, ale zrno nebylo u všech druhů obilí valné neb vše pojednou jsouc upraženo náramně se seschlo.

Srpen byl suchý.

Září: orba těžká a přípravy k setbě nedokonalé a skoro nemožné vše samá hrouda, čekalo se ustavičně na déšť, ovšem marně.

Říjen: Setba špatná, až teprv 20. šlo trochu vláhy. A pěkné počasí trvalo celý listopad i pak nadál, tak i v prosinci. Bez sněhu byla celá zima. O Štědrý den viděna byla pěkná duha nad Vršovskou stráni.

Pokračování příště...

Legenda o svaté Barboře

Od 14. století patřila Barbora k neoblíbenějším a k nejčastěji znázorňovaným postavám světců, a v 15. století byla mučednice přiřazena ke skupině Čtrnácti pomocníků v nouzi. Od dávných dob je Barbora také jedním z neoblíbenějších dívčích jmen.

Jako téměř u všech pomocníků v nouzi je i Barbořin životopis zcela překryt legendami. Říkají, že dívka žila ke konci 3. století jako dcera zámožného Dioskura v Nikomedii, dneším Izmitu v Turecku. Všude byla obdivována Barbořina mimořádná krása, její učenost a její bystrý rozum. Nejbohatší a nejhezčí mladíci města se ucházeli o krásnou dceru z pohanského domu, avšak ona cítila, že v životě musí být ještě něco jiného, co se jí dosud neukázalo, a každého muže odmítla.

Stále znovu však odcházela Barbora ke skupince křesťanů, kteří tehdy žili skrytě v neustálém strachu před císařskými pronásledovateli. V dlouhých rozhovorech se snažila mladá dívka pochopit víru a učení těchto lidí a stále více dospívala Barbora k poznání, že se jí zde ukazuje její další životní cesta.

Barbořin otec Dioskuros, fanatický nepřítel křesťanů, pozoroval změnu, která se děje s jeho dcerou, a rozhodl se bránit dívce ve styku s křesťany. Dal u svého domu postavit věž, do níž chtěl Barboru uzavřít. Když se vrátil z krátké cesty, viděl, že Barbora přikázala zedníkům, aby do věže vezdili tři okna místo naplánovaných dvou.

Rozlícený Dioskuros se ptal své dcery, co to má znamenat, a Barbora mu odpověděla, že je to symbol Trojice. Když mu pak řekla, že mezitím tajně přijala svátost křtu vzplanul Dioskuros hněvem. Přistoupil k Barboře a chtěl ji bít, avšak náhle se otevřela v zemi trhлина a ukryla dívku.

Dioskuros pak dovedl dceru před místodržícího, který byl rozhořčeným pronásledovatelem křesťanů. Dal Barboru zbičovat, avšak ona k tomu poznamenala, že to je, jako by byla hlazena pavími péry. V noci se jí zjevil Kristus a zahojil její rány. Nato dal místodržitel Barboru bít kyji, pálit pochodněmi a uříznout jí prsa. Když chtěl dívku takto znetvořenou hnát ulicemi města, objevil se náhle anděl z nebe a zahalil Barbořinu krvácející tělo bílým oděvem. Když místodržitel poznal, že celým mučením ničeho nedosáhl, vydal rozkaz usmrtit Barboru mečem. Dioskuros provedl tento čin na své dceři vlastní rukou. Sotva odložil vražedný nástroj, byl sám zabit bleskem.

Rokem Barbořiny smrti byl prý rok 306. Byla to doba vlády Galeria Valeriána Maxima, zvaného Daia, který vešel do dějin jako jeden z nejbrutálnějších uskutečňovatelů pronásledování křesťanů, které započal Dioklecian.

Barbořiny ostatky se prý dostaly kolem roku 1000 do domu sv. Marka v Benátkách a odtud později na ostrov Torcello před Benátkami.

Kolem Barbořiny postavy vznikly v průběhu staletí četné lidové zvyky. Jedním z nejznámějších je uřezávání větviček. Větvičky z ovocných stromů, uříznuté čerstvé 4. prosince, se dají do vázy, a pak o Vánocích rozkvetou.

Patronkou horníků se stala Barbora koncem středověku, patronát se vztahuje na legendu, že se náhle otevřela skála a poskytla Barboře úkryt na útěku před jejím otcem. V Porýní má Barbora velký význam jako družka sv. Mikuláše, na mnoha místech je to dokonce ona, která obdarovává děti.

V Čechách je Barboře zasvěcen skvost gotického umění, chrám v Kutné Hoře. V roce 1990 byly odkryty také gotické fresky v kostele v Českém Rudolci, na nichž je zobrazena legenda o sv. Barboře.

Socha sv. Barbory stála leta letoucí na odbočce silnice z Chlumčan do bažantnice. Dnes je její socha umístěna v Cítořech na návsi.

(z knihy Rok se svatými, napsala Vera Schaubert a Hanns Michael Schindler, vydalo Karmelitánské nakladatelství v roce 1994)